

— Омръзна ми да вървя по земята, искамъ да хвъркна — отговорило момичето.

— Я гледай за каква празна работа се разхленчила. Че има ли по-лесно отъ това? Сега всички сж се разхвърчели като птици. Ще хвъркнемъ и ние! Само почакай ни малко. Сега имаме важна работа.

Засмъло се момичето.

— Ето развеселихме една жива душа, — рекло Кривото жбче — Карайте по-нататъкъ, зайовци!

Летѣли, летѣли, по едно време чуватъ: тича нѣкой следъ тѣхъ и вика: — Помощъ! Окуцѣхъ! Вземете ме съ васъ!

— Хей, заю-баювци! Стойте! — извикало Кривото жбче и дръпнало зайцитѣ за ушитѣ. — Стойте! Помощъ искатъ!

— Криво жбче, лъже дяволчето! Не го взимай! — обадило се мечето.

— Какъ нѣма да го взема, като реве! Всички трѣбва да сж весели!

Взели дяволчето съ себе си.

— Какви лъскави косми има! — рекло си Кривото жбче. — Чакай да си взема единъ за споменъ.

Взело си. По едно време трясъ, трясъ счупила се колата. Не летятъ вече, а презъ глава се премѣтатъ. А дявол-

чето се смѣе и бѣга.

— То свърши тая работа! — рекло мечето. — Защо не ме послуша?

— Върно! — нажалило се Кривото жбче. — Отъ сега нататъкъ само тебе ще слушамъ. Ами сега какво ще правимъ?

— Нѣма що! Ще вървимъ пеши. Добре че малко пжтъ остана!

Простили се съ зайцитѣ. Вървѣли, вървѣли, най сетне стигнали градскитѣ порти. Тамъ пазель великанъ като кжща голѣмъ.

— Брей, какъвъ великанъ надъ великанитѣ! — извикало Кривото жбче. — Не ми харесва тоя приятель!

— Не съмъ азъ великанъ надъ великанитѣ, ами съмъ само великанче. Великанитѣ сж вжтре, — обадилъ се великанътъ.

— Е, пусни ни при тѣхъ да имъ се порадваме!

— Не може! Трѣбва да се поборимъ. Ако ме победишъ, ще влѣзете. Ако не, ще те пратя въ облацитѣ.

— Добре, — рекло Кривото жбче. — Да се поборимъ. Само чакай да видимъ какво ще рече мойто мече. Азъ за всичко него слушамъ. А то не вървамъ да ми позволи. Много ме обича.

— Не! Съгласенъ съмъ! Борете се! — казало черното мече.